

Jde o štěstí života v ustavičné bdělosti vůči druhému člověku. Bez starosti o vlastní život, o který se přece postará Bůh, jako se stará i o nebeské ptactvo (srov. Mt 6,26), jsme svobodní, abychom se beze strachu setkávali s druhým člověkem. Ten nám přece nemůže nic vzít, vždyť nic nemáme. Františkánská chudoba je bohatstvím života, který prostě odzbrojuje.

Kdo má zájem podílet se na Františkově prostém životě, rozhoduje se, že nechce, aby jakýkoli majetek určoval jeho vztah k lidem. Jde o to, zachovat společenství v láskyplné pozornosti vůči druhému. Jde o svobodu být schopen vidět toho druhého takového, jaký je.

Fascinace františkánskou chudobou spočívá v absolutní nenásilnosti a v tom, že se dává přednost víře v Boží péči a působení před jakýmkoli zasahováním ze strany člověka. Znamená to, že upustíme od zvěčnění světa a lidí, kteří v něm žijí a na něž se člověk upíná.

Pro inspiraci - hlava II.: Způsob života

Řehole Sekulárního františkánského řádu

12. Jako svědkové budoucích dober jsou s ohledem na povolání, které přijali, povinni usilovat o čistotu srdce, a tak se stávat svobodnými pro lásku k Bohu i k bratrům a sestrám.

13. Jako [nebeský] Otec spatřuje v každém člověku rysy svého Syna, který je první z mnoha bratrů a sester, ať i sekulární františkáni přijímají všechny lidi pokorně a laskavě jako dar od Pána a jako Kristův obraz. Smysl pro bratrství ať v nich vytváří radostnou ochotu přibližovat se ke všem lidem, zvláště nejmenším. Ať se pro ně snaží vytvořit životní podmínky důstojné tvorů vykoupených Kristem.

Třetí řád sv. Františka z Assisi dle konstituce sv. Otce Lva XIII. (1883)

§1: Členové třetího řádu mají co do ozdoby a šatstva, opomíjením každéhokoliv velkého nákladu, k nádheře směřujícího, držeti se oných pravidel míry střední, jež sluší každému.

§2: Tanců; oplzlých divadelních her, jakož i hostin mají se velmi pečlivě vzdalovati.

§3: V jídle a pití mají býti střídmy, a ke stolu ani nepřistupovati, ani od něho nevstávati, pokud nebyli se k Bohu nábožně a vděčně pomodlili.

§12: Každý člen má podle poměrů jmění svého něčím do společné pokladny přispívati, čímž mohou podporovati se nuzní členové, zvláště pak nemocní, aneb lze takto pečovati o důstojnější konání bohoslužby.

§13: Nemocné členy mají představení buď sami navštěvovati aneb o to postarati se, aby někdo jiný služeb lásky jim prokazoval. Je-li nemoc povážlivá, mají nemocného napomínati a přemlouvati, aby záhy o spásu duše své staral se.

Karel Ženíšek - františkán, nebo salesián?

Tato otázka možná napadla i jiné, kteří Karla Ženíška, jenž 2. července oslavil své sedmdesátiny, více znají. Karel ale na to má zkušenostmi potvrzenou teorii a používá ji univerzálně. Zní zhruba takto: „Aby byl člověk dobrý františkán, musí být nejdříve dobrý křesťan. A dobrým křesťanem se stane jen dobrý (a normální – dodává) člověk.“ A tak pro nás není důležité, na kolik procent je Karel františkánem, když v roce 1985 složil profesní sliby, a na kolik procent je salesiánem, když desítky let pomáhá budovat plzeňské salesiánské středisko. My víme, že Karel je především dobrý člověk, a děkujeme mu za jeho příklad životního nasazení pro jiné. Bůh Ti žehnej, Karle. (ajš)

Karle, přibliž nám svůj život v kostce: výhry či prohry, rodina, studia, zaměstnání, služba u salesiánů ... Ve dvou a půl roku mně zemřel otec. Vychovávala mne maminka a o deset let starší sestra. Absenci otce jsem v dětství nepocítoval, ale v době, kdy jsem se sám stal otcem, jsem vnímal, jak mně chybí „obkroužený model otcovství“. Díky specifické výchovy jsem byl označován jako precitlivělé dítě. Tento povahový rys ve mně částečně zůstal, pomohlo mi až seznámení se a soužití s Pavlou, starost a péče o čtyři děti, zodpovědnost za práci u salesiánů a posun v chápání Boha od přísného a trestajícího k milosrdnému a se všemi mými nedostatky mne milujícího.

Jaká byla Tvá cesta k víře, kdo Tě provázel či přivedl, Tvůj život v církvi v nesvobodě režimu ... Pokřtěný jsem byl jako malý a v neděli jsem chodil s maminkou do kostela. V době, kdy ovdověla a kdy jsme žili v hmotné nouzi, nám hodně pomáhal františkán P. Remigius Janča. Tuto hmotnou a psychickou pomoc jsem ocenil, až „když jsem rozum začal pobírat“. Do aktivního života v církvi jsem se zapojil až po návratu z vojny v roce 1967. V mém a pak našem společném rodinném životě nás doprovázelo a formovalo velké množství lidí. Z duchovních to byli P. Scheuch, evangelický farář Jiří Pumr, P. Kuneš, P. Mixa, P. Skoblík, P. Mazanec, P. Neliba a P. Tábořský a mnoho jiných. Nejvíce pak P. Vyhlička a P. Opatrný.

Z laiků pak mnoho přátel, zejména těch, které měli děti podobného věku, a s kterými jsme trávili mnoho společných aktivit (modlitební a vzdělávací společenství, společné víkendy a dovolené atp.). V nesvobodném režimu jsem žádné velké problémy neměl. Pravděpodobně zásluhou jednoho kněze, který měl kontakty na tehdejší mocipány, jsme na rozdíl od obvyklých zvyklostí nebyli s Pavlou vyslýcháni ani po návratu z Itálie v roce 1980.

Proč svatý František a jeho spiritualita? Čím Tě posiluje společenství bratrů a sester? Svatý František mne vlastně provázel celým životem skrze františkány nebo sekulární františkány, aniž si to zvlášť